

profiel Wilma Wakker, modellenscout

‘Ik geef geen valse hoop’

Tien jaar geleden sprak ze voor het eerst een meisje aan op straat. Inmiddels is Wilma Wakker agent van een aantal van Nederlands succesvolste modellen. Profiel van een ‘modelmum’.

BREGJE LAMPE

Ik wilde vroeger kleuterleidster worden. Je zou kunnen zeggen dat ik op latere leeftijd alsnog die richting ben opgegaan,” zegt Wilma Wakker. “Als ik hier alleen maar zou zitten om de telefoon op te nemen en boekingen te doen, zou ik het werk al lang niet meer inspirerend vinden. Het begeleiden en scouten van modellen is mensenwerk, dat maakt het spannend. Het is een kwestie van persoonlijkheden ontdekken.”

Bij veel modellenbureaus hangen setcards en glossy posters met mooie dames, bij Wilma Wakker heerst een serene rust; lege muren en een houten vloer. Ze houdt kantoor aan huis. “Ik werk soms wel zestien uur per dag. Bovendien werk ik op vreemde tijden, want ik zit veel met het buitenland aan de telefoon.”

Wilma Wakker zit veel, heel veel aan de telefoon. Zo staat ze tijdens het interview een paar keer op om op te nemen met de boodschap dat ze later die dag terugbelt – met zo’n tien telefoontjes in twee uur is het volgens Wakker nog een rustige middag. Wilma’s meisjes mogen haar altijd bellen, ook ’s nachts. “Ik ben hun agent, maar óók hun vertrouwenspersoon.” Ze helpt net zo goed met het regelen van hun financiën als met het verwerken van een verbroken relatie.

Dat Wilma Wakker zo begaan is met haar meisjes – haar betrokkenheid heeft haar de bijnaam ‘modelmum’ opgeleverd – komt omdat ze weet hoe zwaar het modellenbestaan is. Als achttienjarige werd ze gevraagd voor Peter van der Haar, een Amsterdamse ontwerper in de jaren zeventig, te lopen. “Hij wilde een show geven en vroeg zijn klanten te lopen, omdat hij geen geld voor modellen had.”

Wakker werkte op dat moment als secretaresse voor een ‘keurig gra-

fisch economisch adviescentrum’. De mode trok haar – als kind zocht ze de stoffen voor de kleren die haar moeder voor haar maakte al zelf uit, op de Dappermarkt – maar omdat een carrière in de mode toen nog niet zo geaccepteerd was als nu, koos ze voor een secretaresseopleiding.

Na die eerste showervaring is ze voor Peter van der Haar gaan werken. Ze assisteerde hem in de winkel en ze mocht mee naar Parijs. “Parijs was een droom, dat vond ik geweldig, maar in de winkel staan was niets voor mij.”

De omslag kwam toen ze in contact kwam met Marjan Bos, een freelance stylist die ook een eigen modellenbureau had. Wakker ging aan de slag als assistent van Bos en na een proefopdracht styling voor het weekblad *Viva* begon ze voor zichzelf.

Via haar werk voor *Viva* leerde ze haar man kennen, fotograaf Martin Robbe. Dertig jaar reisde het duo de wereld rond. Wakker hielp mee met het opzetten van *Cosmopolitan*, *Elle* en de Nederlandse *Harper’s Bazaar*,

‘Je wordt hier nooit echt groot’

ze werkte voor bladen als *Viva*, *Avenue*, *Margriet* en *AvantGarde* en ze maakte campagnes voor onder meer WE, Hema, De Bijenkorf, C&A, Peek & Kloppenburg, Hunkemöller en Beachlife. “Martin en ik hebben een gouden tijd meegemaakt. Er waren minder fotografen en er was meer geld. Ook als stylist had je een zeker aanzien – niet dat ik dat belangrijk vind – maar mensen wisten wie je was en ze kenden je werk. We kregen volop redactionele vrijheid,

Wilma Wakker met modellentweeling Donna en Gwen Loos. Donna zit bij Viva Models in Londen en Gwen bij Marilyn in Parijs.

er waren toen nauwelijks adverteerders die eisen stelden.”

De stap naar een eigen modellenbureau was niet bewust. “Tien jaar geleden liep ik over het Koningsplein en daar zag ik een prachtig meisje staan: Annemarie Michels – ze zit nu nog bij me. Ik sprak haar aan, omdat ik haar zo mooi vond. Ik was nog stylist, maar het scouten van meisjes werd steeds meer een sport.”

Pas sinds een jaar of vijf houdt Wakker zich fulltime bezig met het scouten en begeleiden van modellen. Een website heeft ze sinds een jaar. Wilma Wakker Models, heet het bureau van Wakker en haar man. Martin Robbe: “We doen het samen, maar beschouw mij als een medewerker. Toen we als stylist en fotograaf werkten, was ik vaak degene die de meeste credits kreeg. Ik ben blij dat de waardering nu naar Wilma gaat. Op het moment dat we de

perspectieven als stylist en fotograaf zagen verkleinen, hebben we besloten om op deze manier verder te gaan. Ik vind dat je in een relatie allebei de kans moet krijgen om jezelf volledig te ontplooien, dat is een vorm van emancipatie die mij altijd voor ogen heeft gestaan.”

Kinderen hebben Wakker en haar man nooit gekregen. “Vroeger wilde ik wel kinderen en we hebben het er wel even over gehad, maar op een gegeven moment was voor mij heel

FOTO KAROLY EFFENBERGER

ste zes modellen waarmee Wakker naar Parijs vertrok, zijn er uiteindelijk maar vier als model gaan werken. “In het begin dacht ik dat ik van bijna ieder gescout meisje een model kon maken. Niet dus. Zo heb ik ooit een meisje gehad die door Steven Meisel gefotografeerd was – en dat is niet de minste – maar die niet tegen het gefrut aan haar lijf kon, zij is gestopt.”

Over het algemeen gaat Wilma Wakker meteen naar het buitenland met haar meisjes. Bewust: “Je kunt in Nederland prima model zijn, maar je wordt hier nooit écht groot. Daar zijn de Nederlandse merken en budgetten niet naar. Ik heb het in de afgelopen vijf jaar wel eens anders gedaan, met eerst een beetje oefenen in Nederland, maar dat werkt niet. Dan is zo’n meisje hier eventjes heel gewild, net daarna is ze nog te jong om naar Parijs te gaan. Dan valt ze tussen servet en tafellaken. Dat moet je niet willen, dat is een enorme teleurstelling voor een kind – want ook al zien ze eruit als vrouwen, kinderen zijn het.”

Mensen in het buitenland hadden veel eerder door waar zij mee bezig was dan hier, zegt Wakker. “Ik durf

‘Het werk is minder dom dan men denkt’

wel te zeggen dat ik in het buitenland meer gerespecteerd word om wat ik doe dan hier.” In Nederland werkt Wakker direct samen met bladen, in Parijs, Londen en New York werkt ze met gerenommeerde bureaus, waaronder Viva, Dna, Next, Women en Ford Models. “Wilma wéét hoe ze van iemand een internationaal topmodel kan maken. Ze vormt een geweldig team met haar man, ze heeft een fantastisch oog en ze is er. Altijd. Voor tweehonderd procent. *No matter what*. Dat weten wij en dat weten haar meisjes ook,” zegt Natalie Hand, directeur van Viva Models in Londen.

Een greep van de recente successen van een paar van Wakkers modellen: Kim Noorda deed campagnes voor Emporio Armani en Bottega Veneta, Sophie Vlaming is te zien in een campagne en commercial van Ferragamo, Bette Franken poseerde in de campagne van Hugo Boss en Annemara Post, een van de nieuwe meisjes, is net aangenomen bij Viva en Dna Models.

Haar geheim? Dat verklaapt ze niet. “Je moet een goed oog hebben, maar scouten is óók een kwestie van geluk. Ik zie al heel vroeg potentie in iemand. De meisjes die ik eruit

haal, zijn vaak meisjes die uitgelachen worden op school omdat klasgenoten vinden dat hun benen op satéprikkers lijken. Sprinkhanen, noem ik ze. Model kunnen zijn heeft te maken met lichaamsbouw.”

Dat veel modellen anorexia zouden hebben, is volgens Wakker zwaar overdreven. “Natuurlijk, het komt voor, maar anorexia sluipt er bijna altijd in bij meisjes die niet de juiste lichaamsbouw hebben om model te zijn. Ik ben er zeer op tegen als meisjes zichzelf uithongeren. Ok wil dat mijn meisjes normaal kunnen eten. Wat dat betreft ben ik het helemaal eens met de regelgeving in Spanje, daar halen ze meisjes met een ongezond BMI uit het metier.”

Nog zo’n overtrokken beeld: dat de modellenwereld aan elkaar hangt van seks, drugs en rock-’n-roll. “Ik ben heel veel backstage, daar zie ik heus wel meiden die aan de drank zijn en er wordt ook zeker wel gebruikt, maar ik geloof niet dat het in deze business zoveel erger is dan in bijvoorbeeld het uitgaansleven. Er staan echt geen schalen cocaïne backstage. Met mijn meisjes heb ik nog geen excessen meegemaakt, maar helemaal voorkomen kan ik het niet. Natuurlijk is dat een issue tussen mij en de ouders. Al mijn modellen krijgen een preek over drank, drugs en seks, maar áls kinderen willen drinken of aan de drugs willen, doen ze dat toch.”

Wakker: “Modellenwerk is minder dom dan men denkt. Dankzij programma’s als *Holland’s Next Topmodel* bestaat een groot vooroordeel over modellenwerk, dat grijp ik helemaal. Ik ben wel eens door zo’n programma benaderd. Of ik even een model uit de Kalverstraat wilde halen. ‘Dan moet je iemand anders hebben,’ zei ik.”

Wilma Wakker

- 1949 geboren in Amsterdam
- 1965 - 1966 secretaresse-opleiding
- 1965 - 1969 werkzaam bij grafisch economisch adviescentrum
- 1969 - 1971 werkzaam bij Peter van der Haar
- 1971 - 1973 assistent van Marjan Bos
- 1973 - 2003 freelance stylist
- 2003 - heden Wilma Wakker Models

Kerstsms

Het is natuurlijk ontzettend tuttie, maar ik vind het best leuk om kerstkaarten te krijgen. Niet zozeer vanwege de kaart zelf, want die zijn altijd hetzelfde: een sneeuwlandschapje, een voorgedrukte tekst en de namen van ooms en tantes die ik al in geen jaren heb gezien. Maar het staat zo leuk op de deурmat, zo’n gekleurd envelopje met handgeschreven adres en een echte postzegel. Wanneer krijg je nog zulke post? Geboorte- en rouwkaarten, dat is het wel zo’n beetje. Aan trouwkaarten wordt bijna niet meer gedaan – of ik word nooit meer uitgenodigd, dat kan natuurlijk ook. De rest van mijn post zit in venstervenveloppen (betalen) of heeft een voorgedrukte adressticker (ongelezen weggoaien). Om over liefdesbrieven maar helemaal niet te spreken. Ik heb een doos vol, maar die zijn

Dat is heel lief, Chantal, maar eh... wie bén jij?

alweer van jaren geleden. De briefwisseling met mijn laatste meneer vond uitsluitend via de e-mail plaats. Dat is wel handig als ik ze ooit in een boekje wil bundelen – werktitel ‘van schat tot schoff’ – maar ik kan er niet zo’n leuk rood lintje omheen doen.

Maar goed, kerstkaarten. Je haalt ze uit de envelop en dan? Ik zet ze altijd in de boekenkast, maar dan wapperen ze er steeds uit als ik langsloop. Op de deur plakken? Ja, maar die is pas geveerd. Aan zo’n lintje met van die kleine knijpertjes? Ja hallo! Er zijn grenzen. En moet ik zelf kerstkaarten sturen? Dat is zo ontzettend niet hip, dat ik denk dat het eigenlijk wel weer kan.

Maar wat absoluut niet kan, al hou je een pistool tegen mijn hoofd, zijn kerstwensen per e-mail van mensen die je helemaal niet kent. We krijgen ze hier op de redactie de hele dag: ‘Chantal wenst je een ontzettend vrolijk kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar!’ Dat is heel lief, Chantal, maar eh... wie bén jij? En denk je nu echt dat ik me speciaal voel, als ik kan zien dat je diezelfde kerstwens ook naar 120 andere mensen hebt gestuurd? Dacht het niet, hè?

En het kan nog erger: vorig jaar kreeg ik een kerstsms. En wat stond er? ‘:-) X-mas & hppy nwy!’ *I rest my case*.

ALEXANDRA BESUIJEN
alex@parool.nl